

Отново чрез сполучливото образно изграждане на вътрешна опозиция между спокойния семеен живот и този на хайдутина – бунтовник е постигната необходимата за народния певец идеализация на героя, който става изразител на народните възжелания за свобода, чието постигане може да се осъществи само по пътя на борбата, от който връщането назад е изключено. Тази идеализация е засилена и чрез подчертаването на момента с преодоляването на вековната привързаност на българина към семейното огнище в името на свободата.

Излизането на Стефан Караджа в балкана се извежда в песните отново чрез елементи с битов характер и преодоляване на личното, но в отклик на призива на Хаджи Димитър да отиде в дружината му. Дори в една от песните "либето" на Караджата го съветва да отиде при своя другар, като му заявява, че и тя ще замине с него. Чрез този епически мотив народният певец търси идеализацията, подсилена чрез обогатяването му в съответствие с новата идея – готовността на "либето" да последва своя любим в тежкия път на борбата. В друга песен причина за отиването на Караджата в балкана е двубоят му с пашата и неговите поданици, напомнящ за юнакът от епическите песни, побеждаващ с един замах на кривака си своите противници. Този двубой е предшествуван от диалог между двамата, който е един своеобразен словесен двубой за устояване на етническата принадлежност и чрез който се постига градацията в изграждането образа на Стефан Караджа. Устоявайки изкушителните предложения на пашата за богатство и власт, но на твърде скъпата цена – да смени вярата си. Гледайки с насмешка, дори с подигравка на тези предложения, героят печели двубоя като морално извисена личност. По този начин, чрез образа на Стефан Караджа и неговата чистота като българин, народният певец е реализирал своите възгледи относно устояването на верската и етническа принадлежност през османското робство.

За отбелязване е, че песните с мотив относно решението на Хаджи Димитър да поеме пътя на борбата, по казват многовариантност в цикъла. Това вероятно е